

Τους πιστούς σου φίλους άκου,
Νικολάκη μου, κι' έμένκ...
μά του κάκου, μά του κάκου,
πών τά λόγια του χαμένα.

Σταθερός εις τόν θυμό του
τόν βαστάξ, δέν ζεθουμάινει,
κλί τούς δείχνει τόν λαμό του,
πού βραχνός άκόμη μένει
άπ' τούς λόγους, πούγε βγάλλει
μέ τούς άλλους και τόν Ράλλη
πρός λαόν θεσοτροπέντα, προς λαόν ανιδουώστην,
εις τής τρίτης Σεπτεμβρίου τόν περιόζον εξώστην.

Άπρακτος κι' ο Ράλλης φεύγει κι' ο καθείς τόν σταματάξ
και τί τρέχει τόν ρωτάξ.

Γιάν τόν Νίκο μή ρωτάτε κι' άδικα τόν κατηγώ,
τόν Θεόν παρακλωσάκ νά τόν εύρω μοναχό.
Έστόν καηρέτν του 'στεκόταν κι' έμκασσους καραμέλαις
τής άλλείας και τής γόμας μέ τής δύο του τής μασειλίας.

Μήνης κι' άλλων μηνώντων κι' Ύπουργών επίλαχόντων.

Τήν μήνην άειδε, Θεά, και τόσων άλλων φίλων,
όπου κι' αύτοι για τούς θεμούς ειργάσθησαν μέ ζήλον,
πλήν ο Σανιδαρούμπρακους τούς άφρονες άπώνους
άπέζω του Νυμφώνου.

Και τότ' εφώνάζε καθείς
θεσομορφούς άδικηθείς
προς τόν μεγαλόν γέροντα,
τόν έν αρχή μακρίζοντα.

Κλυθί μου, σκινδιζουλε και κοτσονάτη κρείσι,
ός άμοιβεθήκακ θεσομούς και κρατικώς άνάσσεις.
Άν έρεψα κι' έγώ ποτέ τής Κορδονάρκας μύστις,
άν άφρονος εις τήν Βουλήν άπέμεινα και νησις,
κι' άν είχα νομοσχεδία σέ κάθε μου θυλάκιον,
έέλωω τόδε κρήνην και όδς χαρτοφυλάκιον.

Άμειλικτός ο Σαββκιώθ, χαμένος τόσος ζήλος,
κι' ο Βελλικανίτης τών Παζών, ο Θόδωρος ο φίλος,
τέτοια κι' έκείνος έλεγε μέ πλάγιο βαρύ
'στόν γέρο Θεοδώρ:

Πώς άπρανήθης άδικα τόν αδελροπητό σου,
τόν Παζίνω τόν Θόδωρο, τόν συνωνομάτό σου ;
Μή τάχατε δέν έβαλα και πάλι τά γαλαξιά
'στού Θεοτόκη τόν Μακρηή, τόν παίξει τά βιαλιά ;

Μήπως για μένα ζοβεργαίς δέν έστησαν και δικτακ ;
μήπως για σένα 'οτή Βουλή δέν έκανα ζενουκτακ ;
μήπως πιστός ήμέτερος δέν έστεκα σμάά σου ;
κρίμα που 'σκόπευα κι' έγώ
μολίς μέ κάνεις Ύπουργό
κάποιο παιδί νά 'βάπτισα τά βγάλω τούνομά σου.

Γιατί, Θεοδώρ, κι' έμέν' άφαιρείς ;
ή μή τούς Παζούς μικρούς τούς θαρρείς ;
πλήν μάθε, παππούλη, Παζοί κι' Αντιπάζοι
πώς κάνουν Παρισια και Λόντραις δεκάξη.

Κι' ο Χατζεσκος τέτοια λέει μέ παράπονο πικρό
'στόν μεγάλο φαλακρό.
Άχ και βιάξ, Κορδοναρέλε... πώς κι' έμέ νά παρατήρησ
και γιατί τόν Καραπάνο Ναυτικό νά τόν βαπτίσηρ :

Μήπως είναι πιο καλός
γιατί φαίνεται Ύηλις
κι' έχει σκέλια σαν κατάρτια και μαντετα τής Δωδώνης,
πού μαντεύουν τάς κινήσει τής μαγνητικής βελόνης ;

Τί τά θέλω και τά γάδια, τά ψι ψι, τά μυστικά,
και τά λόγια τά γλυκα,
πού 'στάς ώρας τάς κρισίμους τήν φιλία μου ξεγάνεις
και πηγαίνεις και μου κάνεις
τόν Ναυτικόν Ύπουργό
τής Βουλής τόν πελαγίρ ;

Κάλλιο νάλειπαν οι λόγοι και τί γάδια σου, Κορδόνε,
και νά μέ 'βαζεις κι' έμένκ 'στόν λαμπρόν σου τόν Νυμφώνα.
Κάλλιο πέντε και 'στό χέρι
παρά δεκα και καρτέρει.

Τέτοια φωνάζει 'στόν παππού κι' ο Λάππας ο Γιαννάκης:
μή 'στής περιδείκας σου δέν μ' έπηρες συγνάκις ;
δέν σέ συνάδεκα κι' έγώ μέ τόσους ήμέτερους
νεάζοντακ και γέροντακ ;

Μή μέ τούς άλλους άφρονον δέν είδες και τόν Λάππα ;
μήπως κι' έγώ για τούς θεμούς ορθά κορτά δέν τάπα ;
γιατί λοιπόν μ' άδίκησες, Κορδόνε ανιδούτακ ;
γιατ' είμαι τάχατε κοντός δέν σου κτυπώ 'στό μάτι ;

Κι' ο γέρος τούπε : σέ πονώ,
μά δούλου δέν σέ λημονώ.
Κι' άν είπακε 'οτή Λειδακιά
πώς σουβλακα τριλιποποδιά,
'οτή γλώσσα των τήν ποσυχαρτή
νά βγάινουε κακό σπυρί.

Κι' άν φίλοι τούπαν άπ' έδω,
δέν θέλω 'μπρός μου νά τούς 'δω.

Έγώ νά κάνω σκέπτομαι, Κορδονάτε τεχνία,
κι' ένα χαρτοφυλάκιον για τήν Συγκωνομία,
και τό μισό 'οτής Λειδακιάς θά δώσω τό Ρηγόπουλο
και τάλλω 'στόν Μπακόπουλο.

Έτσι τόν παρηγορεί,
κι' ο Γιαννάκης καρτερεί
πώς θά νέυσθ και προς τούτον ο θυμήςης Ευρυκρείων,
και πετόνεται Ύηλά,
και δρό κλαίει, τρείς γελά,
Ίωάννης τών γελώτων, Ίωάννης τών δακρύων.

Μά κι' ο Χοιδας τής Πάτρας τέτοια φάλλει μέ ζουρνά :
όχι μόνον Ύπουργό σου δέν μέ κάνεις, Κορδόνε,
μά κι' αύτόν τόν Λυκουρέζο, που τόν έχω συγγενή,
μά και δρό 'στό Μεσολόγγι μου τόν στέλλεις για ποινή.
Πλήν άργά θά σουβλή ή γνώσις
και πικρά θά μετανοήσας.

Τῶν Κορδονάτων ὁ χορὸς
θρηνεῖ καὶ πάλιν γοερός,
πλὴν ὁ σέπτῃς Γορτύνιος
ὡς πάντοτε γαλήνιος

προσνεύει καὶ 'στὸν φθάσαντα μετὰ τὴν ἑνδεκάτην,
θωπεύει καὶ τὸν φθάσαντα μετὰ τὴν δωδεκάτην.

Κι' ἐκείνον τὸν παρατηρεῖ
καὶ τοῦτον τὸν παρηγορεῖ,
καὶ πρὸς τὸν ἄλλον δίδει
παρήγορον σανίδι,

καὶ πρὸς καὶ μειλίχιος εὐχαριστεῖ τοὺς πάντας,
τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ παθόντας κι' ἀναστάντας.

Ὁ Κορδονάτος κι' ὁ Σκαρπινάτος.

Ντελ.— Σκάσε, λίσσαζε, Κορριάτη,
ξαναμπάινω 'στὸ Παλάτι.
Τὸ ποτήρι μου κτυπῶ... 'στὴν υγιὰ σου τράγκα τρίγκα...
τρώγω καὶ φιλεῖ ντὲ μπέρ κι' ἀλὰ Ρισελιζέ πουτίγκα,
καὶ τοῦ Βασιλιὰ 'μιλῶ...
ξίσου, Κόντη... τραλαλό.

Νάξερης μὲς 'στὸ Παλάτι
τί χαρὰ ποῦ σοῦ τὴν εἰχα...
ἔσκασαν οἱ Σκαρπινάτοι,
ποῦ τοὺς ἔκοψα τὸν βῆχα.

Τὴν σκασίλα σου κυττάζω κι' ὀλοένα πέρνω φόρα,
κι' ὁ τῆς Πάλλης Μονοκορδῶς ἔγινε 'δικὸς μου τῶρα.

'Ὀχ! ψυχὴ μου Μονοκορδῶς,
ἔλα πιά καὶ μὴ βραδύνῃς,
'πὲς το πάλι νὰ τάκούσω
πὺς ἡμέτερος θὰ γίνῃς.

'Ὅλοι γράμματα μοῦ στέλλουν, μὲ δηλώσεις μὲ σκοτίζουν,
οἱ μπεμπέδες τῆς Κορδῶνας εἶσο πᾶνε κι' αὐγατίζουν,
τοὺς μετρῶ τὸ μεσημέρι βγαίνουν ἑκατὸν τριάντα,
τοὺς ξαναμετρῶ τὸ βράδυ βγαίνουν ἑκατὸν σαράντα.

Σ' ἔφαγκα, Μομοκρανοῦ,
'στὴν Κορῶνα μου καρσι
λέω τοὺς θεσμούς φαρσι,
πῖνω τὸ γλυκὸ καρσι
μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσι.

Θεοτ.— Σὲ κυττάζω μὲ τὰ κιάλια,
Κορδονῶ, μαρῶλα γρήτσα,
καὶ μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια
καὶ μοῦ βάζουνε σκληρίτσα.

'Ἐστὸ Παλάτι τὸ Κορδῶνι,
τὸ φουὰ καὶ δὲν κρυώνει.
'Ἡ Θεοδῶρα τρώει πιάτα, κι' ὁ Κορριάτης λαχταρεῖ...
ἄχ! Κορδῶνα πονηρή,
τί μοῦ κάνεις τὸ βαρῶ:

'Ἐστὸ Παλάτι φαγοπότι
γιὰ τὸν Σκαρπινάτου κᾶνονι,
καὶ τῶν ποτηρίων οἱ κρότσι
βροντεροὶ 'στὶ αὐτιά μου φθάνουνι.

